

Arrest

nr. 236 185 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 19 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers, verzoekster E.N. en verzoeker E.G., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuwe KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen op uitgebreide gemotiveerde wijze vast (i) dat de door verzoekers geschetste problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria in de Vluchtelingenconventie, (ii) dat het tijdstip van de verzoeken om internationale bescherming niet in overeenstemming te brengen is met de door verzoekers aangehaalde vrees, (iii) dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij, die nooit problemen gehad hebben met de Albanese overheid, voor problemen met G. B. geen beroep konden doen – of zouden kunnen doen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië – op de hulp van en bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, (iv) dat de Albanese autoriteiten reeds optraden in het voordeel van verzoekers, (v) dat in het geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, (vi) dat uit de door verzoekers

aangehaalde voorbeelden uit de actualiteit en de artikelen die gevoegd werden aan de brief van hun advocaat geenszins kan worden afgeleid dat verzoekers geen beroep zouden kunnen doen op hun autoriteiten, (vii) en dat de documenten die verzoekers voorleggen er niet in slagen voorgaande vaststellingen te wijzigen.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch verzoekers ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkrachten of weerleggen.

3.2.1 Verzoekers geven aan te vrezen dat zij bij terugkeer naar Albanië vermoord zullen worden door de ex-verloofde van verzoekster, de heer G.B. De commissaris-generaal stelt echter vast dat het tijdstip van de verzoeken om internationale bescherming niet in overeenstemming te brengen is met de door hen aangehaalde vrees. Meer bepaald werd door verzoekers, hoewel zij sinds 11 december 2018 in België verbleven, pas een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 juli 2019. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij zijn aankomst (hier in België) of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers zijn hier echter in gebreke gebleven. Door aan te geven het niet eens te zijn en te betogen "Echter vermits de Commissaris Generaal geenszins de geloofwaardigheid van verzoeksters ouders relaas betwijfelt, te weten het blijvend regelmatig aandringen op hun adres door G., nadat verzoekers Albanië waren ontvlucht, moest tegenpartij redelijkerwijze ook aannemen dat hun asiel aanvraag pas maanden na hun aankomst in ons land kon ingediend worden." slagen verzoekers er niet in hun afwachtende houding in een ander daglicht te stellen. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en een verzoek om internationale bescherming doet. Verzoekers afwachtende houding en de verklaring hiervoor dat zij als plan hadden om hier drie maanden te verblijven en nadien terug te keren, en dat het een tijdje duurde om de documenten te verzamelen, stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Dit toont aan dat verzoekers internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekers geschetste vrees.

3.2.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maken zij niet aannemelijk dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Uit de verklaringen van verzoekers en de neergelegde documenten blijkt dat door hen reeds beroep werd gedaan op de Albanese autoriteiten en dat deze wel degelijk en daadwerkelijk optraden en actie ondernamen, getuige hiervan de beschermingsmaatregel na de eerste aangifte toegekend tegen G. B. op 20 september 2018 (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, verzoekster pagina 10 en voor verzoeker pagina 8). Eveneens blijkt uit de verklaringen en de neergelegde documenten dat processen-verbaal werden opgesteld na de aangiften door zowel verzoekers als door de ouders van verzoekster (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, verzoekster, pagina 8). Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen toegang hadden en geen beroep konden doen op de Albanese politie en autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoekers hun verklaringen, het opleggen van de beschermingsmaatregel en de door hen zelf voorgelegde documenten. Verzoekers menen te kunnen verwijzen naar de situatie in België, doch weerleggen hiermee geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij na hun aangifte de politie niet meer contacteerden, noch de vaststelling dat verzoekers of de ouders zich niet informeerden over de stappen die de autoriteiten ondernamen hadden naar aanleiding van de aangiften. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat het feit dat verzoekers niet op de hoogte zijn van de stappen van de autoriteiten echter niet betekent dat de autoriteiten geen stappen ondernomen hebben. Verzoekers bevestigden bovendien

dat de ouders van verzoekster nadien geen verder problemen met G. gemeld hebben aan de politie of het onvoldoende optreden van de politie hebben aangekaart (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, verzoekster, pagina' 9 en 10). Daargelaten de vraag of het schrijven van de advocaat E. H. uit Albanië een gesolliciteerd karakter heeft, weerlegt dit het vastgestelde gebrek aan initiatief tot het bekomen van informatie omtrent de voortgang en de ondernomen stappen, of het aankaarten van problemen niet.

Dat G. geen rekening hield met een beschermingsbevel, brengt voormelde vaststellingen niet aan het wankelen. De Raad benadrukt immers, zoals ook de commissaris-generaal doet, dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekers komen niet verder dan het voeren van een algemeen en herhalende betoog in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en tegen te spreken. Zij tonen echter niet aan, en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers voorhouden te vrezen. Zij maken hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen van huiselijk geweld vanwege de ex-verloofde van verzoekster geen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

Wat de verwijzing naar algemene rapporten en artikels betreft, volstaat dit niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhouden en gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Betreffende verzoekers hun verwijzingen naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.2.3. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. In de pleitnota van 19 mei 2020 voeren verzoekende partijen onder verwijzing naar het reeds in hun verzoekschrift aangehaald arrest nr. X van 17 november 2016 van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, aan dat Albanië geen veilig land is, specifiek tegenover vrouwen. Zij vullen deze argumentatie aan door te verwijzen naar het recent arrest nr. 22 717 van 17 juni 2019 en citeren hieruit volgende paragraaf: “4.5 *Au vu des informations recueillies par les parties, le Conseil observe, pour sa part, qu'en dépit d'une amélioration des capacités de protection des autorités albanaises, dans certaines situations, cette protection peut se révéler insuffisante, en particulier dans le cas de violences domestiques.*” Om dit nogmaals grondig te staven maken verzoekende partijen aanvullende documentatie over waaruit luidens hen een abnormaal hoog aantal vrouwelijke slachtoffers van gewelddadigheden blijkt. Zij menen aan de hand van deze informatie substantiële redenen te hebben opgegeven en redelijk te hebben aangetoond dat Albanië geen veilig land is, waardoor zij gegronde redenen van vrees hebben om zelf het slachtoffer te worden van de hoog aantal gewelddadigheden, en dat zij niet kunnen rekenen op efficiënte beschermingsmaatregelen door de in Albanië opererende autoriteiten.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekende partij.

Zoals reeds in de beschikking werd overwogen, volstaat de verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhouden en gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Betreffende verzoekende partijen hun verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, dient te worden hernomen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen op uitgebreide gemotiveerde wijze vast (i) dat de door verzoekende partijen geschetste problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria in de Vluchtelingenconventie, (ii) dat het tijdstip van de verzoeken om internationale bescherming niet in overeenstemming te brengen is met de door verzoekende partijen aangehaalde vrees, (iii) dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij, die nooit problemen gehad hebben met de Albanese overheid, voor problemen met G. B. geen beroep konden doen – of zouden kunnen doen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië – op de hulp van en bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, (iv) dat de Albanese autoriteiten reeds optraden in het voordeel van verzoekende partijen, (v) dat in het geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, (vi) dat uit de door verzoekende partijen aangehaalde voorbeelden uit de actualiteit en de artikelen die gevoegd werden aan de brief van hun advocaat geenszins kan worden afgeleid dat zij geen beroep zouden kunnen doen

op hun autoriteiten, (vii) en dat de documenten die verzoekende partijen voorleggen er niet in slagen voorgaande vaststellingen te wijzigen.

In voormelde beschikking van 11 maart 2020 wordt besloten dat verzoekende partijen geen concrete elementen en argumenten bijbrengen die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zo wordt overwogen dat verzoekende partijen hun afwachtende houding en de verklaring hiervoor dat zij als plan hadden om hier drie maanden te verblijven en nadien terug te keren, niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en aantoont dat verzoekende partijen internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Verder stelt voormelde beschikking dat, zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees voor vervolging, uit niets blijkt en zij niet aannemelijk maken dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt nu (i) uit de verklaringen van verzoekende partijen en de neergelegde documenten blijkt dat door hen reeds beroep werd gedaan op de Albanese autoriteiten en dat deze wel degelijk en daadwerkelijk optraden en actie ondernamen, en (ii) verzoekende partijen een gebrek aan initiatief vertonen tot het bekomen van informatie omtrent de voortgang en de ondernomen stappen, zij hebben nagelaten verdere problemen met G. te melden aan de politie en zij tevens hebben nagelaten het in hun ogen onvoldoende optreden van de politie te hebben aangekaart.

Met het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermogen verzoekende partijen geen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partijen in hun pleitnota aanvoeren dat bovendien rekening dient te worden gehouden met hun geleden psychische trauma, waardoor zij niet met de nodige onderscheidingsvermogen gereageerd hebben, stelt de Raad vast dat deze - ongestaafde - argumentatie een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft; nergens in hun verzoekschrift hebben verzoekende partijen hier enig gewag van gemaakt. De Raad wijst er op dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X; RvS 22 april 2010, nr. X; RvS 4 maart 2010, nr. X; RvS 10 februari 2010, nr. X), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). *In casu* waren verzoekende partijen in de mogelijkheid voormelde argumentatie eerder bij te brengen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde verweerder de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten (cf. RvS 10 februari 2010, nr. X). Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen tevens nalaten aan te tonen dat zij dit middel niet konden ontwikkelen in hun inleidend verzoekschrift. De Raad herneemt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Het in de pleitnota van 19 mei 2020 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. X; RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X).

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS